

KAMRAS PÅ KONSTHALLEN HISHULT

av Britte Montigny

Då möter nu i årets sista utställning på Konsthallen Hishult. För regin svarar denna gång makarna Barbro och Börge Kamras, eldsjälarna bakom VIDA - konsthallen/konstmuseet i öländska Halltorp, strax söder om Borgholm – som också krönte deras livslånga passion för konst. En passion som på sitt sätt nådde vägs ände när de 2016 överlät anläggningen till glaskonstnärerna Ulrika Hydman-Vallien, Bertil Vallien och deras son Hampus.

Vägs ände men ändå inte. Med sig i ett bagage som aldrig helt kan avyttras har de med sig minnena av 40 års utställningsverksamhet och inte minst av möten med oräkneliga konstnärer, varav de flesta skrivit in sig i den svenska konsthistorien. Vilka ligger deras hjärtan närmast? Det var en fråga som Konsthallen Hishults grundare Kjell Åke Gustafsson ställde sig. För att få ett svar inviterade han helt enkelt makarna Kamras att bläddra bland minnen och egna samlingar och visa resultatet i Hishult.

VIDA, med vida utsikt över sluttningarna mot Kalmarsund, har tre museidelar, tillägnade vardera Ulrika Hydman-Vallien, Bertil Vallien och Ulf Trotzig, dessutom två konsthallsdelar för temporära utställningar. När Kjell Åke Gustafsson tillkännagav att makarna Kamras skulle svara för årets sista utställning låg det nära till hands att tro att deras minnen i första hand skulle vara knutna till VIDAs museidelar. Men icke. Glas och glasskulpturer finns förvisso med, men inte signerat någon av makarna Vallien men väl av Erik Dietman, mångsysslaren som med en fot i Frankrike, en i Sverige och med spjuvern i ögat verkade i gränslandet mellan Marcel Duchamp, dada och fluxus. Också väggarna får förvisso sitt, dock inte med verk signerade av den lyriske expressionisten Ulf Trotzig, men väl hans raka motsats: konkretisten Olle Bærtling. Vid deras sida och lika oförutsägbart Olle Bonniér och Curt Asker samt, som representant för "nu" stockholmskonstnären Anne-Marie Nordin, den enda av de fem som alltjämt är verksam konstnär.

Redan i Konsthallens förstuga möter en handfull små litografier av Erik Dietman. De leker med perceptionen. Endast konstnärens namnteckning avslöjar vad som är upp och ner på bilderna av ett par tigrar som tycks lista runt i högt gräs. Högt gräs? Eller ett kvinnohuvud?

Svaret beror på hur man väljer att se på bilderna. Till allt annat var konstnären, som avled i Paris 2002, också konceptuell, det vill säga han överlät halva jobbet (att ta till sig och tolka konstverket) åt betraktaren. I Förstugan är han i gott sällskap med Olle Bærtling, den sparsmakade konkretisten som med oblandade färger öppnade sina energiladdade, nästan aggressiva trianglar så att de sprängde dukarnas begränsning. Mötet mellan Dietman och Bærtling utvecklas till en stram och välavvägd dialog mellan två vitt olika uttrycksformer som låter ana något av dynamiken och komplexiteten i svenskt konstliv under andra halvan av 1900-talet.

Dialogen mellan Bærtling och Dietman fortsätter i själva Konsthallen, men här med något annorlunda förtecken. Baertling representeras dels av ett urval av de textila flaggor som han gjorde för America's Cup 1977, dels av en skulptur. Den senare, XRAY från 1972, består av vinklade räta linjer – minimalistiskt och i princip en konkretisering av de svarta konturer som skiljer målningarnas trianglar från varandra. Också Dietman är skulptural – i glas. Avväpnande och skrattretande färgflammiga och storporiga leder en grupp mycket stora näsor tankarna till "livsnjutare" som mer än gärna sänker näsan i glaset innan de ta sig en tår på tand. Och mer anatomi bjuder Dietman på i skulpturerna "Phallos" som är exakt vad titeln anger, bara mycket större. Lätt stiliserade fungerar de utmärkt som vaser... Mellan Bærtling och Dietman strävar Olle Bonniér – en av 1947 års män - efter att få ett ord med i laget. En stor nonfigurativ mobil på temat "Vildhunden" (konstnärens alter ego och en av de röda trådarna i hans konstnärskap) hänger från taket. Fungerar som en gränsdragare mellan Bærtling och Dietman samtidigt som den visar vägen till "Vita rummet" som helt upptas av Curt Askers luftburna, fjärilslätta och spröda mobiler, installationer, objekt och etsningar.

Utställningen är oerhört vackert hängd där verk av de fyra herrarna presenteras i en sammanhängande svit som genom Konsthallen sträcker sig från Förstugan till "Vita rummet" – för litet äldre besökare en regelrätt nostalgitripp, fylld av aha-upplevelser. Litet för sig själv, i ett sidorum till Konsthallen, visas Anne-Marie Nordins inte fullt så kända verk: ett par stora porträttstudier i pastell och några utomordentliga vaxskulpturer; expressiva gestaltningar av i sig osköna men starka och kraftfulla kvinnor (avlägset släkt med Giacomettis och Germaine Richiers existentiella skulpturer). Ett "nu" i välavvägd kontrast till det "då" som herrarna Bærtling, Dietman, Bonniér och Asker representerar och sammantaget en lyckad avslutning på utställningsåret 2018.